

LA LLUITA CONTRA LA DESESPERANÇA

La lluita interna que Màrius Torres viu com a home es deixa veure en els seus versos, mirall de sentiments—sovint contradictoris—i fruit de la dura situació personal amb què s'enfronta.

Si bé el poeta es troba presoner d'una difícil realitat que l'afecta intensament, s'hi acara amb una sòlida fortalesa moral. La necessitat de resistir l'adversitat i el record dels anys feliços fan més suportable el defalliment provocat per la lluita quotidiana contra la malaltia i no permeten que s'imposi la desesperança.

El pont vell de Lleida en acabar la guerra
[Fons Porta. Servei d'Audiovisuals de l'IEI]

Mas Blanc (Centelles) [Foto E. Solans]

FINESTRA

Quan passa una oreneta, i dins meu hi ha un cel clar,
sembla que voli endins de la meua alegria;
però si passa quan dins meu no hi ha un bon dia,
ai, que lluny va!

LA CIUTAT LLUNYANA

Aux captifs, aux vaincus, à bien d'autres, encor...
BAUDELAIRE

Ara que el braç potent de les fúries aterra
la ciutat d'ideals que volíem bastir,
entre runes de somnis colgats, més prop de terra,
Pàtria, guarda'ns: —la terra no sabrà mai mentir.

Entre tants crits estranys, que la teva veu pura
ens parli. Ja no ens queda quasi cap més consol
que creure i esperar la nova arquitectura
amb què braços més lliures puguin ratllar el teu sòl.

Qui pogués oblidar la ciutat que s'enfonsa!
Més llunyana, més lliure, una altra n'hi ha potser,
que ens envia, per sobre d'aquest temps presoner,

batecs d'aire i de fe. La d'una veu de bronze
que de torres altíssimes s'allarga pels camins,
i eleva el cor, i escalfa els peus dels pelegrins.

EL CARD

Tardor de mil nou-cents trenta-sis. Un matí,
jo anava trist i sol. I un card em parlà així.
—No temis. A l'hivern, quan les herbes mesquines
sentiran sota el glaç calcigar-se el seu cos,
pensa en mi, viatger que no saps on camines!
Als erms, quan fa més fred, jo encara dono flors,
encara que tots els pètals siguin espines!

Carrer Major de Lleida durant la guerra
[Foto de José Demaría "Campúa"]